

kromě nádobí z císařské domácnosti, mexických řádů a portrétů Charlotty a Maxmiliána také bednu se stříbrnou stolní soupravou, darovanou Maxmiliánovi obhájci Palacioví. Sbíрка je dále obohacena o obrazy největšího mexického krajináře 19. století, J. M. Velasca, který byl Kaskovým přítelem. Výstavu pak doplňovaly další zajímavé exponáty, dokumentující tragické dobrodružství Maxmiliána a Charlotty, ale i osobnost dalšího hrdiny příběhu, doktora Františka Kasky.

K výstavě byl vydán katalog, jehož autory jsou PhDr. Lubomír Sršeň a PhDr. Dana Stehlíková, CSc. Záštitu nad výstavou převzali velvyslanec Spojených států mexických v České republice, Jeho Excelence pan Gonzalo Aguirre-Enrile, a ministr kultury České republiky, pan Pavel Dostál. *Vladislava Barhoňová*

120 Let Krajkářské školy

krajkářská tvorba, tkaní, tisk, textilní hračka

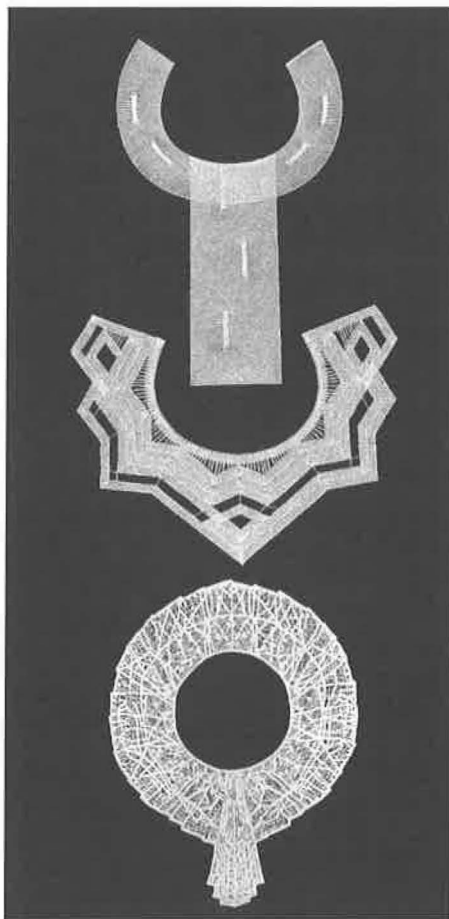
22. 11. – 26. 12. 1999, Velký sál Lp

22. 11. 1999 – 31. 1. 2000, Kaple Lp

Autor výstavy: PhDr. Jana Horneková
Komisař výstavy: PhDr. Jana Horneková

Výtvarná realizace: Jan Duspěva

Výstavu uspořádala Střední umělecká škola textilních řemesel v Praze u příležitosti 120. výročí založení vídeňské instituce k. k. Zentral-Spitzenkurs. Ta zastřešovala dosavadní krajkářské školy, z nichž první založila v roce 1767 císařovna Marie Terezie. V návaznosti na tuto strukturu vznikl v Československu v roce 1919 Státní ústav školský pro domácí průmysl. Střední umělecká škola textilních řemesel, působící v Praze od roku 1995, je pak poslední v řadě institucí vybudovaných na tomto základu.



Výstava měla být připomínkou historie českého krajkářství, ale také prezentací současného stavu výuky textilních řemesel v kurzech Školského ústavu umělecké výroby a ve Střední umělecké škole textilních řemesel, která v současné době postupně přebírá všechny funkce ŠÚUV. Svými pracemi byly připomenuty zakladatelské osobnosti (Emilie Paličkové, Boženy Rothmayerové, Bohumily Gruškovské aj.). Další vystavené krajky, výšivky a tapisérie pak představily současníky, působící v ŠÚUV v posledních

deseti letech (Marianny Horváthové, Aliny Jaškové, Jarmily Trösterové, Marie Vaňkové, Vlastimila Vodáka, současného ředitele školy). Snahy o rozvoj tradičních řemesel se u nás objevovaly již ve 20. a 30. letech. Právě na toto úsilí navazují obory zavedené v nedávném období na Střední škole textilní výroby. Škola se tak stala jedinou institucí u nás, která vyučuje téměř všechny rukodělné techniky. Na výstavě byly představeny vynikající studentské práce v technikách krajkářských, vyšivačských a ručního tkání. Z technik nově vyučovaných byly prezentovány ukázky tisku z formy, sítotisku, batiky, malby na hedvábí, aplikace a textilní hračky. Svými textilními díly se představili také noví učitelé: Ivica Dudášková, Radka Vodáková-Šrotová, Alena Beldová, Viktoria Banová. K výstavě byl vydán katalog.

Vladislava Barhoňová

Vlastimil Rada dětem

3. 12. 1999 – 27. 2. 2000,
Přednáškový sál Lp

Poslední výstava loňského roku v Lobkovickém paláci byla věnována člověku, jehož tvůrčí činnost zasahovala do mnoha oblastí. Vlastimil Rada (1895–1962) je znám především jako ilustrátor – osobitým, téměř neměnným stylem ilustroval světovou humoristickou literaturu i českou klasiku, nezapomenutelné jsou ale zejména jeho práce glosující život a zvyky českého venkova. Jeho malířské dílo je pak především charakteristické (nejen) zimními krajinami ze Železnobrodská a Podkrkonoší. Rada – spisovatel je spolu s Jaroslavem Žákem autorem třeba Bohatýrské trilogie. Všechny tyto momenty byly připomenuty na vánočně laděné výstavě autora Jana Kostrouna z divadelního oddělení



Národního muzea. Těžiště výstavy však tkvělo v díle veřejnosti dosud nepředstaveném, v Radově loutkovém divadle.

Nakladatelství Československý spisovatel totiž po druhé světové válce Radovi nabídl také lákavou zakázku: vytvořit vystřihovací loutkové divadlo pro děti, které by bylo možné sériově vyrábět. Rada se této nabídce zhostil s nadšením a v letech 1951–52 vypracoval detailní návrhy scénografií, dekorací a loutek včetně několika plastických maket a trojrozměrných dekoračních doplňků. Návrhy koncipoval tak, aby byly maximálně variabilní, ideově pak sledoval klasické české pohádky. Přestože se pokusil také vyhovět duchu doby a zařadil do divadla i scénu města s továrnou, byly nakonec návrhy označeny jako nevyhovující duchu doby a k jejich realizaci nikdy nedošlo. Národní muzeum získalo nedávno tento soubor do své sbírky a tak jej mohlo vůbec poprvé představit veřejnosti.

Pořadatelé výstavy připravili dětem též zpestření v podobě omalovánek z motivů z loutkového divadla a pro školky pak několik divadelních představení. Vánoční ráz dodaly výstavě litografie s motivy Betlému, koledníků a venkovské zimy vůbec.

Hedvika Novotná